

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 95/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., Bajzova 2, Košice, proti uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12C/4/2019 zo 14. júla 2023 a uzneseniu Okresného súdu Trebišov sp. zn. 12C/4/2019 z 12. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu č. k. 12C/4/2019-355 zo 14. júla 2023 a uznesením okresného súdu č. k. 12C/4/2019-411 z 12. októbra 2023. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd obe napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupujúci v procesnom postavení žalovaného bol stranou sporu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12C/4/2019 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalobkyňa bola pôvodne výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností a darovacou zmluvou z 2. júna 2009 darovala sťažovateľovi (jej vtedajšiemu manželovi) podiel jednej polovice z nich. Žalobkyňa listom z 10. augusta 2018 vyzvala sťažovateľa na vrátenie daru z dôvodu hrubého porušenia dobrých mravov.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 12C/4/2019-217 z 22. septembra 2021 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností a priznal jej náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Po odvolaní sťažovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 9 Co 31/2022 z 22. marca 2023 rozsudok okresného súdu potvrdil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

4. Okresný súd napadnutým uznesením zo 14. júla 2023 rozhodol, že sťažovateľ je povinný uhradiť trovy prvostupňového a odvolacieho konania vo výške 5 044,71 eur pozostávajúce zo súdneho poplatku vo výške 104,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 4 940,21 eur. Okresný súd pri stanovení výšky trov konania vychádzal z § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), a teda za základ pre určenie trov konania považoval hodnotu pozemkov.

5. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu zo 14. júla 2023 sťažnosť, ktorú okresný súd zamietol napadnutým uznesením z 12. októbra 2023. Zároveň vo výroku II priznal žalobkyni trovy sťažnostného konania a vo výroku III zaviazal sťažovateľa na náhradu trov sťažnostného konania vo výške 227,15 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení označených práv v dôsledku nesprávnej aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., a teda následného určenia výšky trov na základe hodnoty nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom sporu. Podľa názoru sťažovateľa mal okresný súd v danej veci aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorý predstavuje *lex specialis* k § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a podľa ktorého je základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby 1/13 výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch. Sťažovateľ uvádza, že § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. sa aplikuje v prípadoch, ak je právo, vec alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi oceniteľné, a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k veci. V danom prípade by však hodnotu predmetnej nehnuteľnosti bolo možné určiť len s nepomernými ťažkosťami, keďže počas konania sa hodnota nehnuteľnosti nezisťovala a do konania nebolo predložené ani žiadne ohodnotenie. Konanie bolo právoplatne skončené, súd preto nemôže vykonávať žiadne dokazovanie smerujúce k ohodnoteniu nehnuteľnosti, a preto mal aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

7. Napadnuté uznesenie z 12. októbra 2023, ktorým okresný súd zamietol sťažnosť proti napadnutému uzneseniu zo 14. júla 2023, vykazuje podľa názoru sťažovateľa znaky arbitrárnosti, svojvoľnosti a zasahuje do práva na spravodlivý proces. Zároveň je nedostatočne odôvodnené, keďže sa okresný súd nevysporiadal s jeho zásadnými argumentmi uvedenými v sťažnosti, a to najmä so sťažnostnou námietkou týkajúcou sa výnimiek z aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v prípade nehnuteľnosti, ktorej cenu je možné určiť s nepomernými ťažkosťami.

8. Za svojvoľný považuje sťažovateľ právny názor okresného súdu, že ak je predmetom sporu určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – pozemkom, ktoré sú oceniteľné peniazmi, súd nemôže vychádzať z tarifnej odmeny stanovenej v § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. V takomto prípade by sa stalo dané ustanovenie vyhlášky č. 655/2004 Z. z. obsolentným a nikdy by v praxi nebolo aplikateľné, keďže súd by si v každom prípade sám určil hodnotu veci.

9. Sťažovateľ namieta východiskovú cenu nehnuteľnosti, z ktorej okresný súd vychádzal pri výpočte trov konania. Okresný súd pri vyčísl'ovaní trov konania arbitrárne aplikoval vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 492/2004 Z. z.“), ktorá neodkazuje na Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) ako na osobitný predpis, keď sa daná vyhláška aplikuje. Okresný súd neobjasnil, ako dospel k záveru, že východisková cena nehnuteľnosti má byť 3,32 eur/m². Sťažovateľ preto považuje odôvodnenia napadnutých uznesení za nezrozumiteľné, nedostatočné a nepreskúmateľné.

10. Sťažovateľ spochybňuje argument okresného súdu uvedený v napadnutom uznesení, že znalecký posudok, ktorým súd disponoval, predložil sťažovateľ v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 9 C 2/2021, teda v spore medzi identickými stranami, a nariad'ovanie nového znaleckého dokazovania by bolo neehospodárne a neefektívne. Uvedený argument podľa sťažovateľa neneguje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a), resp. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keďže dokazovanie bolo v danom konaní právoplatne skončené a cenu by bolo možné určiť s nepomernými ťažkosťami.

11. Poukazujúc na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 208/2018 z 27. septembra 2018, sťažovateľ spochybnil aj stanovenú cenu nehnuteľnosti z toho aspektu, že na základe uvedeného nálezu je rozhodujúcim momentom pre určenie tarifnej hodnoty hodnota v okamihu začatia poskytovania právnej služby, a nie hodnota predmetu poskytnutia právnej služby v dobe vykonania každého jednotlivého úkonu právnej služby. Okresný súd teda nepostupoval správne, ak si sám vypočítal hodnotu veci po právoplatnom skončení konania a obdobne nemohlo prichádzať do úvahy ani stanovenie hodnoty veci na základe predloženého znaleckého posudku, keďže bol vypracovaný až v roku 2021.

12. Sťažovateľ je rovnako toho názoru, že alternatívne bolo možné v konaní aplikovať § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., teda že ide o nehnuteľnosti slúžiace na bývanie, čo namietol aj v sťažnosti. Okresný súd sa však s námietkou v napadnutom uznesení z 12. októbra 2023 nevysporiadal, čo má za následok ústavnú neudržateľnosť daného rozhodnutia.

13. Napokon sťažovateľ spochybňuje aj priznaný nárok na náhradu trov sťažnostného konania. Sťažovateľ je toho názoru, že po rozhodnutí vo veci samej súdy rozhodujú o trovách, ktoré následne vzniknú len v prípadoch, keď to zákon výslovne stanovuje (napr. odvolacie alebo dovolacie konanie). V ustanoveniach o sťažnosti ako osobitnom prostriedku nápravy nesprávnosti rozhodnutí vyššieho súdneho úradníka však niet žiadnej zmienky o tom, že súd priznáva trovy „sťažnostného“ konania. Podľa názoru sťažovateľa tak súd priznal žalobkyni náhradu trov konania, hoci tým konal nad rámec zákona a bez toho, aby mu vôbec bola daná právomoc o trovách sťažnostného konania rozhodovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy), práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu o trovách konania. Okresný súd mal podľa názoru sťažovateľa nesprávnou aplikáciou vyhlášky

č. 655/2004 Z. z. pri výpočte trov konania rozhodnúť svojvoľne a arbitrárne a nedostatočne sa vysporiadal s jeho argumentmi uvedenými v sťažnosti.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. júla 2023:

15. V súvislosti s napadnutým uznesením zo 14. júla 2023 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Jeho zmysel a účel je v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale rovnako je aj úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci výkonu im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

16. Keďže napadnuté uznesenie zo 14. júla 2023 bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany okresného súdu v konaní iniciovanom na základe sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd nemá právomoc na jeho opakované preskúmanie, a preto odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 12. októbra 2023:

17. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom. Ústavný súd preto také rozhodnutia preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (IV. ÚS 248/08, II. ÚS 569/2017). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Na druhej strane však ústavný súd pripomína, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

19. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsiacim mimo nej, pričom sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú preskúmané v konaní o ústavnej sťažnosti (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha všeobecne posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému dospel všeobecný súd pri rozhodovaní o náhrade či výške trov konania.

20. Ústavný súd s ohľadom na námietky sťažovateľa musí zaujať stanovisko, či napadnuté uznesenie okresného súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (či jeho odôvodnenie má kvalitu naplňujúcu obsah čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený názor, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platnými a účinnými hmotnoprávnymi a procesnými normami, nemôžu spôsobiť porušovanie základných ľudských práv.

21. Nosná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd pri určení výšky trov právneho zastúpenia svojvoľne a arbitrárne aplikoval vyhlášku č. 655/2004 Z. z. tým, že aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. namiesto § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., prípadne § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Okresný súd pri výpočte výšky základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta nesprávne vychádzal z tarifnej hodnoty veci – ceny nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom sporu, hoci mal aplikovať výnimku, pretože v tejto veci hodnotu veci bolo možné zistiť s nepomernými ťažkosťami.

22. Všeobecným (generálnym) pravidlom určovania výšky tarifnej odmeny advokáta je tarifná hodnota predmetu sporu podľa § 10 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Jeho aplikácia je obmedzená existenciou výnimiek explicitne ustanovených v texte vyhlášky, o čom svedčí dikcia v § 10 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. „ak nie je ustanovené inak“. Tieto výnimky sú vo vyhláške č. 655/2004 Z. z. výslovne upravené aj pre prípady, ak je inak predmet konania oceneľný v peniazoch, a to v § 11 ods. 1 písm. a) až c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., keď sa namiesto relatívnej hodnoty veci alebo práva aplikuje základná sadzba tarifnej odmeny vo výške jednej trinástiny výpočtového základu

23. Korektný postup okresného súdu pri rozhodovaní o výške tarifnej odmeny spočíva v prvom rade v ustálení, či ide o konanie, ktorého predmet možno oceniť peniazmi, alebo ide o peniazmi neoceneľnú vec alebo právo. Ak ide o peniazmi oceneľný predmet sporu, súd zvaží, či ide o prípad, keď možno hodnotu veci a práva určiť len s nepomernými ťažkosťami, čo zakladá dôvod aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. *in fine*, resp. či do úvahy prichádza možnosť aplikácie § 11 ods. 1 písm. b), ako aj písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. b) je potrebné zohľadniť aj ods. 2 tohto ustanovenia. Naplnením predpokladov aplikácie § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je vylúčený postup podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (III. ÚS 48/2013).

24. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je v zásade konaním, ktorého predmet možno peniazmi oceniť. V tejto súvislosti odkazuje aj na nález sp. zn. I. ÚS 58/2021 z 5. mája 2021 (uverejnený v ZNaU pod číslom 26/2021), podľa ktorého ak je predmetom určovacej žaloby definitívne určenie práva a výsledkom je rozsudok, ktorého účinkom je nadobudnutie konkrétnej majetkovej (peniazmi oceneľnej)

hodnoty, ako je spor o určenie vlastníckeho práva, je úplne opodstatnené, aby sa za tarifnú hodnotu veci považovala cena, resp. hodnota nehnuteľnosti.

25. Je pravdou, že rozhodnutie o určení vlastníckeho práva v posudzovanej veci záviselo od posúdenia predbežnej otázky, ktorou bolo splnenie podmienok na vrátenie daru, to ale nemá vplyv na predmet sporu a jeho výsledok, ktorým bolo získanie vlastníckeho práva žalobkyne. Predmetom sporu tak bolo nepochybne právo oceníteľné peniazmi, čo vylučuje aplikáciu prvej časti § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Okresný súd pri aplikácii § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. postupoval v zhode s rozhodovacou praxou ústavného súdu, pričom svoje právne závery oprel o rozhodnutia vo veciach sp. zn. I. ÚS 119/2012, II. ÚS 583/2013, II. ÚS 478/2014 a I. ÚS 176/2017.

26. Sťažovateľ tvrdil, že bol dôvod aplikovať § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. *in fine* z dôvodu, že hodnotu nehnuteľnosti bolo možné určiť s nepomernými ťažkosťami. Okresný súd zvolil za rozhodujúce kritérium pre výpočet tarifnej hodnoty úkonu právnej služby základnú všeobecnú cenu pozemku určenú v prílohe vyhlášky č. 492/2004 Z. z. Okresný súd odôvodnil zvolený spôsob určenia tarifnej odmeny v bodoch 15 a 16 napadnutého uznesenia z 12. októbra 2023. Je pravdou, že uvedená vyhláška je prioritne určená na stanovenie všeobecnej hodnoty majetku znalcom, pričom nariadenie znaleckého dokazovania len na účely určenia tarifnej hodnoty sporu by zjavne nebolo účelné. To na druhej strane nevylučuje, aby okresný súd zvolil racionálny spôsob určenia hodnoty predmetu sporu, ktorým boli len pozemky v intraviláne obce. V tejto súvislosti je významná aj možnosť súdu určiť hodnotu nárokov svojím odhadom podľa § 264 CSP. Správnosť úvahy okresného súdu je nepriamo potvrdená aj tým, že podľa znaleckého posudku predloženého sťažovateľom v inom konaní tých istých sporových strán je hodnota identických pozemkov určená znalcom vyššia ako hodnota, z ktorej súd vychádzal pri rozhodovaní o výške trov.

27. K námietke sťažovateľa o možnej aplikácii § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. sa okresný súd nevyjadril, ústavný súd ju však nepovažuje za opodstatnenú, keďže predmetom sporu boli len pozemky a rodinný dom, ktorý slúži na bývanie, je zapísaný na inom liste vlastníctva a nebol predmetom sporu. Ani jeden z pozemkov svojou povahou nespadá pod kategóriu vymedzenú § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., čo vylučuje aplikáciu daného ustanovenia.

28. Opierajúc sa o uvedené ústavnoprávne východiská, ústavný súd uzatvára, že okresný súd sa v napadnutom uznesení dostatočne vysporiadal s podstatnými námietkami sťažovateľa o údajne nesprávnej aplikácii § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., pričom svoj právny názor oprel o relevantnú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v obdobných právnych veciach. Ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za dostatočné a ústavne akceptovateľné.

29. Ústavný súd považuje za nedôvodnú aj námietku o nesprávnom priznaní trov sťažnostného konania z dôvodu, že Civilný sporový poriadok takúto možnosť výslovne nezakotvuje. Konanie o sťažnosti je obsiahnuté v piatej hlave druhej časti Civilného sporového poriadku, ktorá upravuje konanie v prvej inštancii. Ustanovenia o trovách konania sú obsiahnuté v šiestej hlave druhej časti Civilného sporového poriadku. Ustanovenia o trovách sa tak vzťahujú na celé prvoinštančné konanie. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Konanie o sťažnosti proti výške trov sa končí rozhodnutím

sudcu o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Aj tu sa uplatňujú § 255 až § 263 CSP, pričom rozhodujúcim kritériom je aj tu zásada úspechu v konaní a následné posudzovanie účelnosti trov, ktoré si úspešný subjekt v predmetnom konaní uplatňuje. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa bola v uvedenom „sťažnostnom“ konaní úspešná. Vychádzajúc z obsahu vyjadrenia žalobkyne z 8. septembra 2023, okresný súd zaujal právny názor, že tieto trovy boli účelne vynaložené. Ústavný súd, riadiac sa zásadou minimalizácie zásahov do štátnej moci, konštatuje, že nevidí dôvod na revíziu daného záveru okresného súdu.

30. Zhrňujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o arbitrárnosti alebo nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia z 12. októbra 2023. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v častiach namietajúcich porušenie čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

31. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pričom argumentačná línia týkajúca sa daných práv sa odvíja od argumentácie týkajúcej sa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na argumentačné prepojenie označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu s porušením základného práva na spravodlivý proces ústavný súd uzatvára, že v dôsledku absencie porušenia uvedeného základného práva nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu